

Keeleprobleem

Kallid kohal viibijad, kes vabatahtlikult, kes sunniviisiliselt.

Nagu ütlevad Jüri Leesmenti laulu sõnad: "Mu suul ei ole sulgejat ega keelel kinni kõitejat!" Nii on ka minu puhul. Avaldan lihtsalt oma arvamust, seda vahel küll liiga otse, aga vähemalt tean ma alati, mida ja miks ma ütlen.

Juba 98 aastat on olnud meie Eestil sünnipäev. Nendest sünnipäevadest viimased 17 on toimunud ka minu kohalolekuga. 24. veebruar peaks ju teoreetiliselt olema millegi poolest eriline päev. Midagi head võiks juhtuda - bensiini hind langeda, palgad tõusta, töökohti juurde tekkida või kõik inimesed võiks riigi keele ära õppida.

Viimasena mainitud "imega" seoses võin tunnistada, et iga aasta veebruari 24. hommikul ärkan lootusega. Äkki on selle aasta riigi sünnipäeva auks minu tore vene rahvusest naabritädi ära õppinud paar eestikeelset väljendit oma igapäevase "Привет, как дела?" kõrvale. Ausalt öeldes olen tüdinenud nendest hetkedest, mil koolist koju tulles, trepikojas, tema pikka (tundub, et heatahtlikku) juttu kuulates, lihtsalt piinliku naeratusena minema jalutama pean. Võite mulle nüüd kohe vastu vaielda, et miks mina, noor neiu oma vene keele õppimise tulemust ei näita ning tädile ei vasta?

Minupuhul on asi tegelikult põhimõttes. Mina pean koolis alates 6. klassist vene keelt õppima ja tema ei ole suutnud kogu oma siin elatud 60 aasta jooksul mitte midagi eesti keeles selgeks saada? Okei, see selleks. Ema on mulle õpetanud, et targem annab järele. Proovin selles olukorras siis see targem pool olla. Kahjuks ei ole see väga lihtne.

Probleem on nimelt selles, et koolis õpetatakse meile keeli range õppekava järgi, mis nõuab meilt kõigilt, olenemata tasemest, oskust rääkida kõige muu kõrval ka interneti ja tehnika teemadel. Mõtlemata sellele, et kõik ei omanda asju nii lihtsalt. Võiks ju asju võtta igas õpilaste grupis vastavalt nende tasemele. Kui osatakse moodustada vaid lihtlauseid ja sõnalõppudest ei teata midagi, siis miks on vaja olematule põhjale laduda veel keerulisemaid asju? Kui seda õpetajalt küsida, siis tuleb kohe vastuseks: "Õppekava näeb ette, et peate kogu selle õpiku teemad omandama!" Selles osas peaks küll õpilaste nimel keegi mõjuvõimsam inimene sõna võtma, sest meid, noori, ju tegelikult sellistes asjades ei kuulata.

Minnes tagasi alustatud teemale. Öeldakse küll, et lootus sureb viimasena, aga tegelikult ei ole seda isegi tekkinud, kui nüüd objektiivselt mõelda, siis miks peaks kõrval korteris elav tädi 24. veebruariks eesti keele selgeks õppima, kui ta isegi ei tea, miks see päev eriline on.

Greete Tikerpuu 11H